

Дори и следъ смъртта си еленътъ принася полза на своя господарь: дрехитѣ, ушити отъ еленовата кожа, сж най-добрата защита на самоеда и лопаря отъ силнитѣ мразове на севернитѣ страни; неговата колиба е обвита съ еленова кожа, дрехитѣ му, обувкитѣ му сж отъ сжщитѣ кожи. Отъ рогата, копитата и коститѣ си правятъ сждове и други нѣща; отъ жилитѣ правятъ конци; съ еленовата

Шейна возена отъ впрегнати елени.

масъ самоедътъ освѣтлява колибата си презъ дългата зимна нощъ.

И за всичкитѣ тѣзи добрини самоедътъ много малко трѣбва да се грижи за своето еленово стадо. Еленитѣ сами търсятъ храната си, а самоедътъ само пжтува съ тѣхъ отъ едно мѣсто на друго, за да я намиратъ, и то често подъ дебелъ пластъ снѣгъ. Трѣбва още да ги пази, когато наблизо има вълци. Въ тази работа му помагатъ неговитѣ кучета.

Нещастие голѣмо е за самоеда, когато поради болестъ или отъ гладъ, измратъ еленитѣ му. Той става пастирь или работникъ у своя по-щастливъ съседъ.